

Arrest

nr. 107 371 van 25 juli 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 3 april 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 februari 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 juni 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 juli 2013.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat O. LEMAHIEU en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 7 januari 2012 en heeft zich vluchteling verklaard op 9 januari 2012.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 2 augustus 2012 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 18 oktober 2012.

1.3. Op 28 februari 2013 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 1 maart 2013 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Pashtun van etnische origine en bezit u de Afghaanse nationaliteit. U bent afkomstig uit het dorp Dangar Talai in het district Kot van de provincie Nangarhar.

Toen u 11 of 12 jaar was, ging u naar Jalalabad waar u een opleiding tot mecanicien volgde. Na de voltooiing van uw opleiding, toen u ongeveer 16 jaar was, vertrok u naar Kabul. Via een bevriende chauffeur had u een adres gekregen van een bedrijf in de hoofdstad dat containers naar Amerikaanse basissen transporteert en nog op zoek was naar een mecanicien om de vrachtwagens te onderhouden. U kreeg onmiddellijk werk bij het logistiek bedrijf van H.(...) N.(...) en huurde een winkelruimte die u ombouwde tot woonruimte in Saraki Naw. Na verloop van tijd nam u eveneens opdrachten aan van drie andere transportbedrijven in Kabul. De eigenaars van deze bedrijven waren J.(...) K.(...), D.(...) en H.(...) A.(...). U werd door deze bedrijven naar verschillende regio's rond Kabul gestuurd om vrachtwagens te herstellen die niet meer konden verder rijden.

Op een dag kwam u uw neef R.(...) tegen in Kabul. U nodigde hem uit bij u thuis. R.(...) kwam op die manier te weten dat u voor de Amerikanen werkte en vroeg of u hem aan een job kon helpen. De volgende dag nam u R.(...) mee naar het bedrijf van H.(...) N.(...) en vroeg hem R.(...) in dienst te nemen als chauffeur. U zei dat u kon garanderen dat R.(...) een goede persoon is. Uw neef werd aangenomen. Enkele dagen later moest hij al containers naar Kandahar vervoeren. R.(...) verdween echter met de vrachtwagen. U had geen idee wat er was gebeurd. H.(...) N.(...) beschuldigde u ervan een verrader te zijn en voor de taliban te werken. U werd opgepakt door de politie en 24 uur vastgehouden in het politiekantoor. Uiteindelijk moest u een document ondertekenen en werd u vrijgelaten. Die avond werd u opgebeld door R.(...). Hij vertelde u dat hij lid is van de taliban en de containers had gestolen. Hij waarschuwde u dat als u hem zou aangeven bij de autoriteiten of als zijn familie iets zou overkomen, hij u of uw familie iets zou aandoen.

U keerde vervolgens terug naar uw familie in Kot. Die nacht werd er geklopt op de deur van uw ouderlijke woning. Uw vader en broer deden de deur open maar er was niemand. U zag een brief liggen en bent terug gaan slapen. De volgende morgen vroeg uw vader aan S.(...) (CGVS 12/10066; O.V. 6.939.705), de zoon van uw broer, de brief te lezen. De brief bleek van de taliban te zijn. U werd gewaarschuwd te stoppen met uw werk voor de Amerikanen. U verscheurde de brief en keerde terug naar Kabul. Ondertussen verwachtte H.(...) N.(...) nog steeds van u dat u de gestolen vrachtwagen zou terugvinden. Terug in Kabul beseftte u dat de taliban uw neefje, S.(...), kwaad kon doen. U keerde terug naar Kot om S.(...) op te halen. U hoopte dat hij bij u in Kabul veiliger zou zijn. Salim bleef in de winkelruimte in Saraki Naw terwijl u werkte. Vijf of zes maanden later werd de situatie onhoudbaar daar H.(...) N.(...) u onder druk bleef zetten R.(...) terug te vinden aangezien de Amerikanen wilden weten wat er was gebeurd met de vrachtwagen. Toen u op het einde van de week weer naar Kot ging, bleek dat de taliban een tweede dreigbrief had achtergelaten. In deze brief werd nu ook S.(...) beschuldigd van collaboratie met de buitenlanders. U keerde daarop samen met S.(...) onmiddellijk terug naar Kabul. De bewakers van de markt waar u woonde, lieten jullie echter niet binnen aangezien het weekend was begonnen. U legde uw problemen uit. Zo kwam ook de eigenaar van uw woning erachter dat u problemen had met de taliban en de Amerikanen. Hij beval u binnen de week te vertrekken. Twee weken later, toen u terug naar Kot ging, hoorde u van uw familie dat de taliban opnieuw naar uw ouderlijke woning was gekomen en uw vader en broer had geslagen. De talibanstrijders hadden tevens een brief achtergelaten en gezegd dat ze wisten waar u en S.(...) zich bevonden. Uw vader besloot dat u en S.(...) moesten vertrekken om jullie veiligheid te garanderen. U bent op 22 qaus 1390 (13 december 2011) uit Afghanistan vertrokken en kwam een maand later aan in België, waar u op 9 januari 2012 asiel vroeg. In België vernam u van uw familie dat de taliban u en S.(...) nog is komen zoeken en uw broer heeft neergeschoten. Hij moest anderhalve maand in het ziekenhuis blijven om te herstellen.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende documenten neer: uw taskara; de taskara van uw vader; de taskara van uw grootvader; een document van het bedrijf 'Afghan International Transportation & Logistics'; een dreigbrief van de taliban en een enveloppe.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u ingeroepen feiten en alle elementen aanwezig in het administratief dossier dient te worden besloten dat u er niet in slaagt het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen ervan te overtuigen dat u uw land heeft verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève. U maakt evenmin een reëel risico op ernstige schade zoals voorzien in artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk.

Vooreerst dient erop gewezen te worden dat uw vrees voor vervolging vanwege de taliban, de Amerikanen en H.(...) N.(...) bij terugkeer naar Afghanistan (CGVS, p.18), steunt op uw

professionele activiteiten. Het Commissariaat-Generaal heeft echter ernstige bedenkingen bij de door u beweerde werkzaamheden voor bedrijven die containers transporteren naar Amerikaanse basissen. Zo zijn uw verklaringen wat betreft het loon dat u verdiende, twijfelachtig. U verklaarde met name dat u zelf bepaalde hoeveel geld de Afghaanse bedrijven u moesten uitbetalen – wat al zeer bedenkelijk is – en dat deze bedragen varieerden van 100 tot 1000 dollar per dag, al naargelang het risico dat u nam (CGVS, p.9 en 12-13). Dat u tot 1000 dollar zou worden betaald om een vrachtwagen te gaan herstellen, lijkt echter onwaarschijnlijk. Verder stelde u werkzaam te zijn geweest voor vier verschillende bedrijven maar kon u ter staving hiervan slechts één document neerleggen dat u werd bezorgd door het bedrijf van H.(...) A.(...). In dit document wordt louter bevestigd dat u een gekwalificeerd mecanicien bent en dat u een contract hebt voor het herstellen van de bevoorradingsstrucks van dit bedrijf voor de periode 12/06/1389 tot 12/06/1390 (CGVS, p.11-12). Dat u behalve voornoemd document geen enkel ander document kon voorleggen, hoewel u stelde twee jaar werkzaam te zijn geweest voor deze bedrijven, is bedenkelijk (CGVS, p.9 en 11). Tevens dient opgemerkt te worden dat u weliswaar de namen kon opsommen van de eigenaars van de vier bedrijven waarvoor u zou gewerkt hebben, maar dat u behalve het bedrijf 'Afghan International Transportation & Logistics', waarvan u het voormelde document neerlegde, geen enkel ander bedrijf bij naam kon noemen (CGVS, p.12). Ook van het bedrijf van H.(...) N.(...) – de eigenaar van de vrachtwagen die door R.(...) zou zijn gestolen – kon u de naam niet geven en legde u geen enkel document neer (CGVS, p.12). Dat u niet eens de naam blijkt te kennen van dit bedrijf is des te bedenkelijker nu uit uw verklaringen blijkt dat uw tewerkstelling door dit bedrijf aan de basis ligt van uw problemen en u bovendien gedurende meerdere maanden geacht werd een gestolen vrachtwagen van dit bedrijf terug te vinden.

Voorts dient er gewezen te worden op verschillende bedenkingen wat betreft de door u geschetste gang van zaken. Zo kan men zich vooreerst afvragen waarom u R.(...) heeft uitgenodigd in uw garage in Kabul. U verklaarde immers dat behalve uw gezin, niemand iets afwist van uw werk en dat u dat zo wenste te houden aangezien u bang was dat iemand u zou verraden bij de opstandelingen (CGVS, p.10). Volgens uw verklaringen probeerde u zich ook te verbergen voor uw neef R.(...) toen u hem tegenkwam in Kabul in de hoop dat hij niets te weten zou komen over uw activiteiten (CGVS, p.13-14). Toen R.(...) u toch zag, nodigde u hem echter onmiddellijk uit mee te gaan met u naar uw garage, waar op dat moment containers van uw werkgevers voor de deur stonden (CGVS, p.13). Gevraagd waarom u het risico nam R.(...) uit te nodigen in uw garage wetende dat hij op die manier zelf zou kunnen vaststellen dat u werkte voor bedrijven die met de Amerikanen samenwerken, repliceerde u dat zelfs als u had gezegd dat u geen verblijfplaats had in Kabul, hij nog had kunnen denken dat u voor de buitenlanders werkte aangezien Afghaanse mensen gedachtecronkels hebben (CGVS, p.13-14). Deze uitleg weet echter niet te overtuigen. Dat R.(...) tot de conclusie had kunnen komen dat u voor de buitenlanders werkte indien u hem zou gezegd hebben dat u geen verblijfplaats had in Kabul, is vooreerst een loutere veronderstelling uwentwege. Bovendien verklaart dit niet waarom u hem spontaan bij u thuis uitnodigde (CGVS, p.13), waar hij sowieso tot de conclusie zou komen dat u voor de Amerikanen werkte. U was immers niet verplicht om R.(...) bij u thuis uit te nodigen en had ook andere opties kunnen overwegen, zoals met hem naar een theehuis gaan.

De door u geschetste gang van zaken roept tevens verdere vragen op. Zo zou u R.(...) bij toeval tegen het lijf gelopen zijn in Kabul, waarna u hem bij u thuis uitnodigde. Vervolgens zou hij u, van zodra hij besepte dat u voor de buitenlanders werkte, gevraagd hebben om hem aan werk te helpen (CGVS, p.13). Reeds de volgende dag zou u hem hebben voorgesteld aan H.(...) N.(...) die hem onmiddellijk zou hebben aangeworven als chauffeur voor zijn bedrijf. Amper twee of drie dagen later zou R.(...) dan de weg opgestuurd zijn met een vrachtwagen volgeladen met wapens (CGVS, p.13-14). Vervolgens zou hij er tijdens deze eerste opdracht ook nog in geslaagd zijn om het konvooi waarin hij reed met een vrachtwagen vol wapens, volstrekt onopgemerkt te verlaten om, tot slot, de bewuste vrachtwagen aan de taliban te bezorgen (CGVS, p.13). Het ogenschijnlijk gemak en de korte tijdsduur van amper enkele dagen waarin al deze feiten zich voltrokken, lijkt een wel zeer toevallige speling van het lot en komt hoogst onwaarschijnlijk over.

Verder verklaarde u dat H.(...) N.(...) u er na de gebeurtenissen van beschuldigde een verrader en talibanstrijder te zijn aangezien u hem had aangeraden R.(...) aan te nemen (CGVS, p.13 en 16). U stelde zelfs gearresteerd te zijn geweest door de politie en 24 uur te zijn vastgehouden (CGVS, p.13). Uiteindelijk zou u na ondertekening van een document vrijgelaten zijn (CGVS, p.13). Gevraagd of de autoriteiten de beschuldigingen tegen u hadden ingetrokken aangezien u werd vrijgelaten, antwoordde u evenwel dat dat niet het geval was maar dat u werd verplicht de vrachtwagen te zoeken (CGVS, p.13-14). Het is echter bedenkelijk dat H.(...) N.(...) en de Afghaanse autoriteiten u er enerzijds van zouden beschuldigen contacten te hebben met de taliban en u anderzijds de opdracht zouden geven de vrachtwagen terug te vinden. Bovendien wisten ze wie R.(...) is en konden ze zelf contact opnemen met zijn familie en hem traceren. Dat ze u de verantwoordelijkheid zouden geven een dergelijk delicate zaak op te lossen, is dan ook weinig aannemelijk. Ter zake dient er nog opgemerkt te worden

dat H.(...) N.(...) en de Amerikanen u bovendien pas na een half jaar erg onder druk zouden hebben gezet om de gestolen vrachtwagen te vinden (CGVS, p.14), hetgeen eveneens zeer bedenkelijk is. De door u geschetste gang van zaken zet de geloofwaardigheid van uw asielrelaas nog verder op de helling.

Verder is het bedenkelijk dat u het veiliger achtte om uw neefje S.(...) mee te nemen naar Kabul dan hem bij uw familie in Kot te laten (CGVS, p.14). Gevraagd waarom u zo bezorgd was over S.(...) en niet over uw andere familieleden, antwoordde u dat jongens van de leeftijd van S.(...) door de taliban worden gerekruteerd om een zelfmoordaanslag uit te voeren (CGVS, p.16). Dat uw problemen zouden uitmonden in het rekruteren van S.(...) door de taliban, is echter twijfelachtig. U stelde voorts nog dat u hem ook meenam zodat hij uw familie op de hoogte kon brengen als u gearresteerd zou worden door de autoriteiten (CGVS, p.16). Het is in dit opzicht echter vreemd te noemen dat u hem desondanks nooit inlichtte over uw problemen met de autoriteiten.

Het is bovendien eveneens weinig aannemelijk dat niemand van uw familie vragen zou gesteld hebben toen u S.(...) meenam naar de hoofdstad, hoewel uw neefje plots zijn studies moest stopzetten (CGVS, p.14 en 17). Ook S.(...) zelf bleek niet te kunnen vertellen waarom u hem had meegenomen naar Kabul (CGVS 12/10066, p.13-14). Hij vermoedde enkel dat u hem had meegenomen omdat een familielid van een bedreigde persoon, ook bedreigd kan worden (CGVS, p.14). S.(...) stelde u verder niets te hebben gevraagd wat betreft de reden waarom u hem had meegenomen naar uw garage (CGVS 12/10066, p.14 en 17). Gevraagd of hij niet wilde weten waarom hij plots moest stoppen met school en moest meegaan naar uw garage, antwoordde hij dat hij het recht niet heeft vragen te stellen aan u (CGVS 12/10066, p.14), wat geen overtuigende uitleg is. Dat uw neef u hier geen vragen over stelde en u hem, tot op de dag van vandaag, in het ongewisse zou laten over de problemen die er voor hebben gezorgd dat hij Afghanistan moest verlaten (CGVS, p.16-17), is hoogst bedenkelijk. Deze vaststellingen ondermijnen verder de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Verder is het vreemd dat u na ontvangst van de eerste dreigbrief gedurende een half jaar geen problemen kende met de taliban, waarna de groepering u plots opnieuw begon te bedreigen (CGVS, p.17). U hiermee confronterend, repliceerde u dat de taliban in de winter weer naar huis komt en dat u dacht dat R.(...) van plan was om van zijn terugkeer naar huis gebruik te maken om u te doden of u iets aan te doen (CGVS, p.17), hetgeen echter een loutere veronderstelling uwentwege betreft. Bovendien is het wel zeer toevallig dat zowel de taliban als H.(...) N.(...) en de autoriteiten zich een half jaar koest zouden houden (CGVS, p.14), waarna ze u plots tegelijkertijd opnieuw zouden viseren.

Ten slotte is het eveneens bedenkelijk dat de talibanleden drie dreigbrieven stuurden naar uw ouderlijke woning in Kot en u ook kwamen zoeken in Kot (CGVS, p.13-14), hoewel ze wisten waar in Kabul u woonde en werkte (CGVS, p.13-14). Men kan zich dan ook afvragen waarom de talibanstrijders u niet persoonlijk opzochten en u en uw neef daarentegen de kans gaven te ontsnappen.

Gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt een gegronde vrees voor vervolging te koesteren in de zin van de Vluchtelingenconventie noch een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Daarnaast kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio.

Gezien uw verklaringen kan er echter van uitgegaan worden dat u een reëel risico op ernstige schade ten gevolge van de precaire veiligheidssituatie in Nangarhar kunt vermijden door zich in de stad Kabul te vestigen. U bent immers een volwassen man, u spreekt zowel Dari als Pashtou, u hebt een jarenlange opleiding tot mecanicien gevolgd in Jalalabad en u verklaarde twee jaar te hebben gewoond en gewerkt in Kabul stad (CGVS, p.2 en 4-7). Uw verklaring dat u behalve de eigenaar van de winkelruimte waar u woonde, niemand zou kennen in Kabul daar u geen tijd had om vrienden te maken (CGVS, p.4), is bovendien weinig geloofwaardig voor iemand die stelde twee jaar in de stad te hebben geleefd. Er mag dan ook verwacht worden dat u in Kabul enig netwerk heeft opgebouwd. Gezien bovenstaande vaststellingen kan dan ook redelijkerwijs worden besloten dat u zich bij terugkeer naar Afghanistan kunt vestigen in de stad Kabul. Wat betreft de veiligheidssituatie in Kabul, dient verwezen te worden naar onderstaande appreciatie.

Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 nog steeds in rekening genomen gezien UNHCR tot op heden geen nieuwe "Eligibility Guidelines" heeft vrijgegeven. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. Hierbij dient opgemerkt dat UNHCR in de stad Kabul aanwezig is en

dat bijgevolg mag verwacht worden dat UNHCR de veiligheidssituatie in Kabul goed kan inschatten. In casu wordt vastgesteld dat UNHCR niet oproept tot het bieden van complementaire vormen van bescherming aan Afghanen uit Kabul en dat UNHCR meewerkt aan terugkeerprogramma's.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel I : Beschrijving van het conflict" dd. 15 juni 2012) blijkt dat het totaal aantal veiligheidsincidenten en burgerslachtoffers sinds het begin van de winter in 2011 is gedaald en deze daling zich verder heeft doorgezet in 2012. De veiligheidssituatie is nog steeds verschillend naargelang de regio.

Uit een bijkomende regionale analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II : Regionale Analyse" dd. 11 juli 2012) blijkt dat de veiligheidssituatie in de hoofdstad Kabul sinds 2009-2010 merkbaar verbeterd is. Het geweld in het kader van de "insurgency" wordt in de hoofdstad Kabul gekenmerkt door "asymmetrische aanvallen" doch er is geen sprake van "open combat". De stad lijdt wel onder aanslagen met "Improvised Explosive Devices" (IED's), meer bepaald bremmbommen en zelfmoordaanslagen tegen de Afghaanse en internationale troepen in de stad en op de belangrijkste invalswegen. Deze zelfmoordaanslagen zijn gericht tegen "high profile" doelwitten in het centrum van de stad waarbij de internationale aanwezigheid en de Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld is dus voor het overgrote deel gericht op deze specifieke doelwitten en is dus niet gericht op de gewone Afghaanse burgers. Het aantal burgerslachtoffers in Kabul ligt bijzonder laag gezien de Taliban in de eerste plaats de Afghaanse overheid en de internationale aanwezigheid viseert.

Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend van aard en is eerder gelokaliseerd; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Gezien bovenstaande vaststellingen ben ik dan ook van oordeel dat Kabul in uw hoofd een redelijk intern hervestingsalternatief biedt conform art. 48/5, §3 van de Vreemdelingenwet.

De overige door u neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Uw taskara, de taskara van uw vader en de taskara van uw grootvader bevatten enkel gegevens over uw identiteit en herkomst die in deze beslissing niet ter discussie staan. Wat betreft ten slotte de dreigbrief van de Taliban, dient opgemerkt te worden dat dergelijke documenten enkel als bewijs kunnen worden aanvaard indien ze dienen ter ondersteuning van waarschijnlijke en coherente verklaringen. Gezien uw onwaarschijnlijke verklaringen kan aan de dreigbrief geen waarde worden gehecht.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht als algemeen rechtsbeginsel en in het bijzonder als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur zoals aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen opgelegd door de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, voert verzoeker aan dat de motieven die ten grondslag liggen aan de bestreden beslissing niet deugdelijk zijn omdat ze niet getuigen van een zorgvuldige afweging van de betrokken belangen en in sommige gevallen feitelijk onjuist zijn en dienvolgens de bestreden beslissing niet kunnen dragen. Verder blijkt volgens verzoeker uit de motivering van de bestreden beslissing dat deze beslissing, mede omwille van het gebrek aan behoorlijke feitengaring en aan een zorgvuldige afweging van zijn belangen, niet zorgvuldig werd voorbereid. Vervolgens onderneemt hij een poging om de weigeringsmotieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen.

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, poneert verzoeker dat hij voldoet aan de criteria om als vluchteling te worden erkend in de zin van de Conventie van Genève van 28 juli 1951, minstens aan de criteria om beroep te kunnen doen op de subsidiaire bescherming. Hij herhaalt zijn vluchtmotieven, namelijk dat hij in Afghanistan dreigt vervolgd te worden om reden dat aan de ene kant de Taliban hem verwijt voor het Amerikaanse

leger te werken en aan de andere kant zijn opdrachtgever N., alsook de Afghaanse overheid en het Amerikaanse leger hem sinds het incident met zijn neef R. verwijten mee te hebben gewerkt aan het doen verdwijnen van de truck. Verzoeker wijst erop dat hij onmogelijk de bescherming kan inroepen van de overheid aangezien hij net vreest te worden vervolgd door de Afghaanse overheid ingevolge het optreden van zijn neef R.. Ook spreekt het volgens verzoeker voor zich dat er voor hem geen intern vluchtalternatief bestaat vermits hij sinds het incident met de vrachtwagen ook niet meer veilig is in Kabul, wat voor hem in ieder geval altijd slechts een tijdelijke verblijfplaats was. Onder verwijzing naar de informatie gevoegd aan het administratief dossier, stelt verzoeker dat het immers duidelijk is dat aan de ene kant de Taliban – die ondertussen goed op de hoogte was van het feit dat hij in Kabul actief was als mecaniciens – er niet voor terugdeinst om burgers welke openlijk de Amerikanen steunen te bedreigen, tot het doden van deze personen toe, en dat aan de andere kant het Amerikaanse leger er uiteraard alles aan doet om incidenten als dit met R. te vermijden. Tot slot wijst verzoeker erop dat aan S., die in een vergelijkbare situatie verkeert en die een vergelijkbaar vluchtrelaas heeft uiteengezet, door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen wel de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend.

2.3. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: een fotokopie van verzoekers gehoorverslag dd. 18 oktober 2012, een fotokopie van het gehoorverslag van S. dd. 18 oktober 2012, een fotokopie van de vragenlijst van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, de Subject Related Briefing “Afghanistan” *“Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel I: Beschrijving van het conflict”* van 15 juni 2012, de Subject Related Briefing “Afghanistan” *“Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II: Regionale Analyse”* van 11 juli 2012, verzoekers contract met Afghan International Transportation Logistics, een print-out van de website van AIT & Logistics, verzoekers identificatie met het oog op het passeren van de veiligheid van ATC Jalal Khan Afghan Transit & Forwarding, een print-out van de website van ATC Jalal Khan Afghan Transit & Forwarding, verzoekers contract met New Paktia Patan Transportation Company, verzoekers contact met Azizullah International Transit Company, een foto van verzoekers vader met cash geld in Amerikaanse dollars in de hand, een foto van verzoekers vader met cash geld in Afghani in de hand, een bewijs van aankoop van een wagen door verzoeker met een waarde van 95.000 x 2 Afghani, een melding van de Afghaanse overheid van de aanval op verzoekers broer en een uittreksel van de publicatie *“Hoeveel verdient je bij het Belgische leger?”* op Vacature.be dd. mei 2013.

Ter zitting legt verzoeker volgende documenten neer: het bewijs van verzending op 24 maart 2013 van de originelen van de stukken, een vertaling van de Afghaanse termen op het bewijs van verzending, een bewijs van ontvangst van de gevraagde vertalingen dd. 11 juli 2013, het origineel van verzoekers contract met Afghan International Transportation Logistics, de originele identificatie van verzoeker met het oog op het passeren van de veiligheid van ATC Jalal Khan Afghan Transit & Forwarding met vertaling in het Nederlands, het origineel van verzoekers contract met New Paktia Patan Transportation Company met vertaling in het Nederlands, het origineel van verzoekers contact met Azizullah International Transit Company met vertaling in het Nederlands, de originelen van de foto's van verzoekers vader welke als bijlage aan het verzoekschrift werden gevoegd, het origineel bewijs van aankoop van een wagen door verzoeker met een waarde van 95.000 x 2 Afghani met vertaling in het Nederlands, het origineel van de melding van de Afghaanse overheid van de aanval op verzoekers broer met vertaling in het Nederlands, een originele waarschuwingsbrief aan verzoeker met vertaling in het Nederlands, het origineel van verzoekers identiteitsbewijs met vertaling in het Nederlands en het origineel van het identiteitsbewijs van verzoekers vader.

2.4.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) ernstige bedenkingen kunnen worden gemaakt bij de door hem beweerde werkzaamheden voor bedrijven die containers transporteren naar Amerikaanse basissen daar zijn verklaringen wat betreft het loon dat hij verdiende twijfelachtig zijn, hij stelde gedurende twee jaar werkzaam te zijn geweest voor vier verschillende bedrijven maar hij ter staving hiervan slechts één document kon neerleggen en hij, behalve het bedrijf 'Afghan International Transportation & Logistics', geen enkel ander bedrijf bij naam kon noemen, (ii) de vraag kan worden gesteld waarom hij het risico nam R. uit te nodigen in zijn garage in Kabul waar op dat moment containers van zijn werkgevers voor de deur stonden daar hij verklaarde dat behalve zijn gezin niemand iets afwist van zijn werk en dat hij dat zo wenste te houden aangezien hij bang was dat iemand hem zou verraden bij de opstandelingen en hij zich volgens zijn verklaringen ook probeerde te verbergen voor zijn neef R. toen hij hem tegenkwam in Kabul in de hoop dat hij niets te weten zou komen over zijn activiteiten, (iii) de door hem geschetste gang van zaken tevens verdere vragen oproept en het ogenschijnlijk gemak en de korte tijdsduur van amper enkele dagen waarin alle feiten – zijnde de ontmoeting met R., het voorstellen van R. aan H. N. die hem onmiddellijk zou hebben

aangeworven als chauffeur voor zijn bedrijf, het feit dat R. amper twee of drie dagen later de weg zou zijn opgestuurd met een vrachtwagen volgeladen met wapens en hij er tijdens deze eerste opdracht ook nog in geslaagd zou zijn om het konvooi waarin hij reed volstrekt onopgemerkt te verlaten om tot slot de bewuste vrachtwagen aan de Taliban te bezorgen – zich voltrokken een wel zeer toevallige speling van het lot lijkt en hoogst onwaarschijnlijk over komt, (iv) het bedenkelijk is dat H.N. en de Afghaanse autoriteiten hem er enerzijds van zouden beschuldigen contacten het hebben met de Taliban en hem anderzijds de opdracht zouden geven de vrachtwagen terug te vinden, zij bovendien wisten wie R. is en zij zelf contact konden opnemen met zijn familie en hem traceren en het eveneens zeer bedenkelijk is dat H.N. en de Amerikanen hem bovendien pas na een half jaar erg onder druk zouden hebben gezet om de gestolen vrachtwagen te vinden, (v) het bedenkelijk is dat hij het veiliger achtte om zijn neefje S. mee te nemen naar Kabul dan hem bij zijn familie in Kot te laten daar het twijfelachtig is dat zijn problemen zouden uitmonden in het rekruteren van S. door de Taliban en het, gelet op zijn stelling dat hij S. meenam zodat hij zijn familie op de hoogte kon brengen als verzoeker gearresteerd zou worden door de autoriteiten, vreemd te noemen is dat hij S. nooit inlichtte over zijn problemen met de autoriteiten, (vi) het weinig aannemelijk is dat niemand van zijn familie vragen zou gesteld hebben toen hij S. meenam naar de hoofdstad, hoewel zijn neefje plots zijn studies moest stopzetten en het hoogst bedenkelijk is dat ook S. zelf hier geen vragen over stelde en dat verzoeker hem tot op de dag van vandaag in het ongewisse zou laten over de problemen die er voor hebben gezorgd dat hij Afghanistan moest verlaten, (vii) het vreemd is dat hij na ontvangst van de eerste dreigbrief gedurende een half jaar geen problemen kende met de Taliban, waarna de groepering hem plots opnieuw begon te bedreigen en het bovendien wel zeer toevallig is dat zowel de Taliban als H.N. en de autoriteiten zich een half jaar koest zouden houden waarna ze hem plots tegelijkertijd opnieuw zouden viseren, (viii) het bedenkelijk is dat de Taliban drie dreigbrieven stuurden naar zijn ouderlijke woning in Kot en hem daar ook kwamen zoeken hoewel ze wisten waar in Kabul hij woonde en werkte, (ix) hij een reëel risico op ernstige schade ten gevolge van de precaire veiligheidssituatie in Nangarhar kan vermijden door zich in de stad Kabul te vestigen, waar blijkens de informatie gevoegd aan het administratief dossier voor burgers actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er actueel voor burgers in de hoofdstad Kabul geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet en (x) de overige door hem neergelegde documenten geen afbreuk doen aan bovenstaande vaststellingen daar de taskara's enkel gegevens bevatten over zijn identiteit en herkomst, gegevens welke niet ter discussie staan, en aan de dreigbrief geen waarde kan worden gehecht gelet op zijn onwaarschijnlijke verklaringen.

2.4.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het eerste middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 28 februari 2013 (CG nr. 1210574), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De middelen zullen dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.4.3. In de mate verzoeker nog aanhaalt dat de bestreden beslissing niet getuigt van een zorgvuldige afweging van de betrokken belangen, benadrukt de Raad dat zowel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen als de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen slechts gemachtigd is om een vreemdeling als vluchteling te erkennen indien wordt aangetoond dat hij beantwoordt aan de

omschrijving gegeven in artikel 1, A (2) van het vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. De subsidiaire bescherming kan slechts worden toegekend indien voldaan is aan de voorwaarden vervat in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Een beoordeling van de belangen van de vreemdeling of een afweging van deze belangen jegens de belangen van het onthaalland ressorteert derhalve niet onder deze zeer specifieke declaratieve bevoegdheid. De commissaris-generaal alsook de Raad zou zijn bevoegdheid dan ook te buiten gaan mocht hij een vreemdeling die niet aan de in deze verdragsbepaling of voornoemde artikels van de vreemdelingenwet vervatte voorwaarden voldoet, toch als vluchteling erkennen of hem de subsidiaire bescherming toekennen omdat de gevolgen van een weigering voor hem buiten verhouding zouden zijn tot het voordeel ervan voor de gemeenschap.

2.5. Na lezing van het administratief dossier dient de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vast te stellen dat verzoekers relaas als begin van bewijs elke positieve overtuigingskracht ontbeert en derhalve ongeloofwaardig is.

2.5.1. Zo oordeelt de commissaris-generaal vooreerst op goede gronden dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde werkzaamheden voor bedrijven die containers transporteren naar Amerikaanse basissen daar zijn verklaringen wat betreft het loon dat hij verdiende twijfelachtig zijn, hij stelde gedurende twee jaar werkzaam te zijn geweest voor vier verschillende bedrijven maar hij ter staving hiervan slechts één document kon neerleggen en hij, behalve het bedrijf 'Afghan International Transportation & Logistics', geen enkel ander bedrijf bij naam kon noemen.

Verzoeker betwist de motieven dienaangaande en meent dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich onterecht verwondert over het feit dat in een oorlogsgebied als Afghanistan (met de nodige regionale verschillen) de prijs bepaald wordt door de mate van risico welk aan een bepaalde opdracht is verbonden en over het feit dat de prijs grotendeels wordt bepaald door de personen welke zich voor deze opdracht aanbieden en welke doorgaans niet overvloedig beschikbaar zijn, zeker indien vereist is dat de persoon welke de opdracht dient uit te voeren over de nodige technische bagage beschikt. Ter staving van zijn betoog verwijst verzoeker naar een publicatie op de website van Vacature waaruit blijkt dat soldaten in het buitenland tot driemaal meer verdienen en voert hij aan dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nergens in de bestreden beslissing de stelling onderbouwt dat deze wetmatigheid niet aan de orde zou kunnen geweest zijn in de context waarin hij actief was. De relevantie van deze verwijzing ontgaat de Raad echter daar niet kan worden ingezien op welke wijze de vergoeding die wordt toegekend aan een Belgische militair die werkzaam is in Afghanistan en die reeds wegens de aard van zijn werkzaamheden aan een groot veiligheidsrisico wordt blootgesteld, een indicatie kan vormen voor de vergoeding die wordt uitgekeerd aan een persoon die over de Afghaanse nationaliteit beschikt en die slechts betaald wordt om een vrachtwagen te gaan herstellen.

In zoverre verzoeker het bedrag van de door hem gevraagde vergoeding voorts tracht te verklaren door te verwijzen naar de onveilige situatie in de provincie Wardak, alwaar hij soms opdrachten uitvoerde, benadrukt de Raad dat uit het loutere feit dat deze regio inderdaad onveilig kan zijn – zoals ook blijkt uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier – niet zonder meer kan worden besloten dat het dan ook aannemelijk is dat verzoeker, die slechts vrachtwagens herstelde en die tijdens zijn gehoor zelf aangaf dat de veiligheidsdiensten steeds al ter plaatse waren voor hij er arriveerde (administratief dossier, stuk 4, p. 8), telkenmale zelf mocht bepalen welk bedrag de Afghaanse bedrijven hem dienden uit te keren. De Raad acht het in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet in het minst geloofwaardig dat een bedrijf beroep zou doen op de diensten van verzoeker zonder zich er op voorhand van te vergewissen hoeveel het uiteindelijk zou moeten betalen voor de verrichte herstelling. Dit klemmt des te meer nu verzoeker aangaf dat zijn prijzen varieerden tussen 100 en 1000 dollar en het bedrijf bijgevolg het risico liep telkens met een hoge factuur te worden opgezadeld voor een kleine herstelling van een vrachtwagen die werd uitgevoerd onder het toezicht van de veiligheidsdiensten (administratief dossier, stuk 4, p. 8-9). De door verzoeker geschetste manier van werken kan de Raad dan ook niet in het minst overtuigen.

Zo verzoeker zijn verklaringen met betrekking tot het bedrag van de hem uitgekeerde vergoedingen nog tracht te staven aan de hand van een bewijs van aankoop van een wagen en twee foto's waarop zijn vader wordt afgebeeld met Amerikaanse dollars dan wel Afghani in de handen, benadrukt de Raad dat deze stukken bezwaarlijk de waarachtigheid van verzoekers beweringen kunnen aantonen. Er kan immers niet worden ingezien hoe uit dergelijke privé-foto's, die gemakkelijk kunnen worden geënceneerd, dan wel uit de vaststelling dat verzoeker een wagen zou hebben aangeschaft ter waarde

van 3445 dollar kan worden besloten dat zijn bewering dat hij tot 1000 dollar per herstelling aanrekende, op enige waarheid berust.

Waar hem in de bestreden beslissing nog wordt verweten dat hij zich tijdens het gehoor slechts de naam kon herinneren van één bedrijf waarvoor hij heeft gewerkt en hij zich van de andere slechts de naam van de eigenaar kon herinneren, verwijst verzoeker naar zijn verklaringen zoals hij deze heeft afgelegd tijdens het gehoor en waaruit volgens verzoeker blijkt dat hij wel degelijk belangrijke delen van de benaming kon opgeven. Voorts meent verzoeker dat het goed mogelijk is dat hij de transportbedrijven in kwestie eerder identificeerde met hun eigenaars dan met de commerciële naam die zij hanteerden. Met een dergelijk verweer slaagt verzoeker er opnieuw niet in de geloofwaardigheid van zijn verklaringen te herstellen. Van een persoon die beweert gedurende ruim twee jaar tewerkgesteld te zijn geweest voor vier verschillende bedrijven en die stelt zijn land van herkomst te zijn ontvlucht omdat zijn tewerkstelling voor één van deze bedrijven aan de basis lag van zijn problemen, mag redelijkerwijs worden verwacht dat hij minstens de namen van deze bedrijven correct kan weergeven. Zoals correct wordt opgemerkt in de bestreden beslissing en zoals ook blijkt uit de in het verzoekschrift geciteerde passage uit het gehoorverslag, kon verzoeker slechts "Afghan International Transportation & Logistics" noemen, het bedrijf van H.A.. Dat hij zelfs de naam van het bedrijf van H.N., de eigenaar van de vrachtwagen die door R. zou zijn gestolen, niet kan noemen is onaanvaardbaar. Dit klemt des te meer daar zijn tewerkstelling voor dit bedrijf aan de basis zou liggen van zijn beweerde problemen en hij bovendien gedurende meerdere maanden geacht werd een gestolen vrachtwagen van dit bedrijf terug te vinden.

Tot slot vermogen ook de door verzoeker bijgebrachte documenten uitgaande van de bedrijven waarvoor hij zou hebben gewerkt niet zijn geloofwaardigheid te herstellen. De Raad benadrukt te dezen dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu niet het geval is, zoals blijkt uit de omstandige motivering van de bestreden beslissing. Documenten hebben immers enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielaanvraag te herstellen. Dit klemt des te meer daar uit de informatie gevoegd aan de verweernota van 16 april 2013 (Subject Related Briefing "Afghanistan" *"Corruptie en valse documenten"* van 1 oktober 2012) blijkt dat aan Afghaanse documenten niet veel waarde kan worden gehecht daar corruptie bij het verkrijgen van documenten in Afghanistan wijdverbreid is en ook valse documenten eenvoudig en tegen relatief lage prijzen te koop zijn in Afghanistan en in Peshawar. Veel valse Afghaanse documenten zijn, ook na een gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Ook de print-outs van de websites van AIT & Logistics en ATC Jalal Khan Afghan Transit & Forwarding, waaruit moet blijken dat deze firma's regelmatig voor het Amerikaanse leger werken vormen niet het minste bewijs van verzoekers beweerde tewerkstelling voor deze bedrijven.

2.5.2. Aangezien om hoger vermelde redenen geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde professionele activiteiten, dienen tevens de door hem voorgehouden problemen die hiervan het gevolg zouden zijn ongeloofwaardig worden geacht, temeer verzoeker ook deze feiten niet op een overtuigende wijze weet voor te stellen, zoals uitvoerig en gedetailleerd wordt toegelicht in de bestreden beslissing.

Waar verzoeker aanvoert dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een element toevoegt aan zijn verhaal door te spreken van "een vrachtwagen vol wapens" terwijl dit nergens uit het interview blijkt, en hij stelt dat hij de inhoud van de container niet kende en het meer dan waarschijnlijk ging om een container gevuld met andere goederen dan wapens bedoeld voor een Amerikaanse basis, goederen welke de Taliban eveneens kan aanwenden, kan de Raad slechts vaststellen dat uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij na het incident vernomen had dat de vrachtwagen gevuld was met wapens (administratief dossier, stuk 4, p. 14). Dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen aldus een element aan zijn relaas heeft toegevoegd, kan niet worden bijgetreden.

Voorts kan verzoeker worden gevolgd waar hij stelt dat het niet absurd is dat een volwassene een minderjarige niet volledig inlicht over de zeer moeilijke situatie waarin hij verzeild is geraakt. Dat hij echter tot op de dag van vandaag aan S. helemaal niets heeft verteld over de reden waarom hij mee naar Kabul moest en uiteindelijk Afghanistan moest verlaten, grenst aan het onwaarschijnlijke. Waar verzoeker in voorliggend verzoekschrift verder opwerpt dat het meenemen van S. naar Kabul gebeurde

op aangeven van zijn vader, tevens de grootvader van S., hetgeen een verklaring biedt voor het feit dat niemand anders van de familie zich hier vragen bij stelde, bedient hij zich van een post-factum verklaring die niet te rijmen valt met zijn verklaringen zoals hij deze heeft afgelegd tijdens zijn gehoor en die duidelijk na reflectie tot stand is gekomen om zijn verklaringen alsnog geloofwaardig te laten schijnen. Op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verklaarde verzoeker immers als volgt: *"(...) Toen ik daar werkte, realiseerde ik me plots dat mijn neefje daar nog was en dat ze hem kwaad konden doen. (...) Ik ging en bracht mijn neefje mee. Niemand vroeg waarom. (...)"* (administratief dossier, stuk 4, p. 14).

Aangaande de vaststellingen en overwegingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat het vreemd is dat verzoeker na ontvangst van de eerste dreigbrief gedurende een half jaar geen problemen kende met de Taliban, waarna de groepering hem plots opnieuw begon te bedreigen en het bovendien bedenkelijk is dat de Taliban drie dreigbrieven stuurden naar zijn ouderlijke woning in Kot en hem daar ook kwamen zoeken hoewel ze wisten waar in Kabul hij woonde en werkte, voert verzoeker aan dat het niet zo ongewoon lijkt dat de Taliban na een eerste bedreiging een afwachtende houding aanneemt om na te gaan of haar bedreigingen het nodige effect hebben en wijst hij erop dat zijn verklaring strookt met de informatie waarop het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich steunt en waaruit blijkt dat de activiteit van de Taliban tijdens de wintermaanden stilvalt. Het is de Raad echter niet duidelijk hoe verzoeker door het louter citeren van één zinsnede uit de Subject Related Briefing "Afghanistan" *"Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II: Regionale Analyse"* van 11 juli 2012 met betrekking tot het stilvallen van de vijandelijkheden in het kader van de gewapende confrontaties dat de provincie Wardak kenmerkt, meent een plausible verklaring te kunnen bieden waarom de Taliban hem gedurende zes maanden niet persoonlijk in Kabul zou hebben opgezocht zo zijn hem en zijn neef daadwerkelijk kwaad wilden berokkenen.

De Raad stelt vast dat verzoeker voor het overige geen ernstige poging onderneemt om de motivering dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. De Raad benadrukt dat het aan verzoeker toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen of argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel in gebreke blijft. Na doorlezing van het verzoekschrift dient de Raad immers vast te stellen dat verzoeker in wezen niet verder komt dan het louter herhalen van een aantal eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het uiten van blote beweringen en het bekritisieren en tegenspreken van de bevindingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen doch daarmee deze bevindingen niet ontkracht en een beweerd vrees voor vervolging niet aannemelijk maakt. De uitgebreide motivering blijft dan ook onverminderd overeind en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

2.6. Verzoeker voert in voorliggend verzoekschrift geen concreet verweer tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de door hem in de loop van de administratieve procedure neergelegde en niet onder punt 2.5.1. besproken documenten zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de voorgehouden vrees voor vervolging. Het ter zitting neerleggen van deze stukken in origineel vermag immers geen afbreuk te doen aan de pertinente vaststellingen dienaangaande van de commissaris-generaal.

Wat betreft het document, in de inventaris van de stukken omschreven als 'melding van de Afghaanse overheid van de aanval op verzoekers broer', kan de Raad uit de vertaling van dit stuk slechts vaststellen dat hierin geen melding wordt gemaakt van enige aanval op verzoekers broer doch enkel door 'de wijze oude mannen van Nangarhar en het district Kot in de wijk Farokh Shakhil' wordt bevestigd dat verzoeker doodsbedreigingen heeft ontvangen. Daargelaten het feit dat het bevreemdend moet worden geacht dat een dergelijke verklaring een stempel van het Ministerie van Financiën bevat, benadrukt de Raad dat een dergelijk document slechts op betekenisvolle wijze kan bijdragen aan de bewijsvoering indien het samengaat met een geloofwaardig relaas, quod non in casu.

2.7. De Raad stelt vast dat de vaststellingen in de bestreden beslissing op grond waarvan wordt besloten tot de weigering van de vluchtelingenstatus correct zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van verzoekers asielaas. Aangezien in de bestreden beslissing ernstige gebreken in de verklaringen van de verzoekende partij worden aangehaald en geen van de motieven overtuigend wordt weerlegd zoals blijkt uit wat voorafgaat, schragen de gezamenlijke motieven de bestreden beslissing. Immers, de bewijslast rust in beginsel op de verzoekende partij die in de mate van het mogelijke bewijzen moet aanbrengen van de feiten die zij aanhaalt. Het is vervolgens

de taak van de persoon die de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling moet onderzoeken om de waarde van de bewijselementen en de geloofwaardigheid van de verklaringen van betrokkene te beoordelen. De verklaringen van de verzoekende partij kunnen een voldoende bewijs zijn van haar hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, plausibel en oprecht zijn. Deze verklaringen moeten coherent zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten. (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, september 1979, 196-205). De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. De ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen noch de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet hierbij bewijzen dat de aangehaalde feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 54), wat in casu niet het geval is. Zoals uitvoerig wordt uiteengezet in de bestreden beslissing is het asielaanvraag van verzoeker niet geloofwaardig zodat er geen reden is om het te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.8.1. Gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van de door verzoeker uiteengezette asielmotieven, toont hij evenmin aan dat hij het slachtoffer dreigt te worden van een vervolging die zou resulteren in doodstraf of executie dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing die in zijn hoofde een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet uitmaakt. De Raad ontwaart in het administratief dossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.8.2. Immers, artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, in casu Afghanistan, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Voorts benadrukt de Raad dat uit artikel 48/5, §3 van de vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen oordeelt op basis van de objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier (Subject Related Briefing (SRB) "Afghanistan" "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel I: Beschrijving van het conflict" van 15 juni 2012 en Subject Related Briefing "Afghanistan" "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II: Regionale Analyse" van 11 juli 2012), die gebaseerd is op een veelheid aan bronnen, dat verzoeker de precare veiligheidssituatie in Nangarhar kan vermijden door zich in de hoofdstad Kabul te vestigen, waar voor burgers actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

Hoewel de situatie in Afghanistan in zijn algemeenheid en in de stad Kabul in het bijzonder nog steeds als ernstig en zorgelijk moet worden omschreven, zoals ook blijkt uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier, is de Raad van oordeel dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in Kabul dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

De Raad leest in hoger aangehaalde SRB van 11 juli 2012 dat dat de veiligheidssituatie in de provincie Kabul een 'solide verbetering' vertoont sinds 2009. Volgens de informatie is de verbeterde toestand toe te schrijven aan efficiënt ingrijpen van het Afghaanse leger en politie. Het voornaamste optreden van de AGE's in de hoofdstad bestaat uit moordpogingen op hooggeplaatste regeringsfunctionarissen en voorts proberen ze een atmosfeer te creëren van onveiligheid veeleer dan pogingen te ondernemen om territorium en/of bevolking te controleren. Naast Bamiyan en Pansjir is Kabul een van de eerste

provincies waar in juli 2011 een overdracht heeft plaatsgevonden van internationale naar Afghaanse troepen. Alleen in het district Surobi blijven internationale (Franse) troepen actief. In de SRB wordt ook omschreven om welk soort geweld het gaat in de stad Kabul: zelfmoordaanslagen zijn gericht tegen "high profile" doelwitten, (bv. ambassades en overheidsgebouwen, hotels en gasthuizen waar buitenlanders verblijven), en Afghaanse en internationale troepen; er komen ook raketaanvallen voor en er vallen slachtoffers bij occasionele "force protection" incidenten; de stad heeft ook te maken met ontvoeringen van buitenlanders en hooggeplaatste en welgestelde Afghanen of hun familie in ruil voor losgeld maar het aantal kidnappings is eind 2010 sterk teruggefallen. Wat de geografische spreiding van het geweld in Kabul betreft wordt het volgende gesteld: strategische wegen en drukke invalswegen van en naar de stad vormen een doelwit voor bembommen en bomaanslagen op de talrijke Afghaanse en internationale patrouilles; aanvallen op 'high profile' doelwitten die overwegend in het centrum gelokaliseerd zijn; de meeste aanslagen vinden in bepaalde zones plaats; acties van AGE's in politiedistricten met een weg naar Wardak en Jalalabad; politiedistricten met overheidsgebouwen en ambassades; de vlaktes rond de luchthaven, het westen van de stad en de buurt rond de weg naar Jalalabad zijn de meest geviseerde sites van raketaanvallen; en zelfmoordaanslagen kunnen voorkomen op de weg naar Jalalabad en de luchthaven, en in de wijk Wazir Akbar. Het aantal burgerslachtoffers in Kabul ligt bijzonder laag en het patroon is dat de Taliban duidelijk in de eerste plaats hoge overheidsdiensten, Afghaanse en internationale militairen en hotels waar Westerlingen verblijven, viseert. Het geweld is dus voor het overgrote deel 'targetted' (SRB p. 7-9).

Uit de analyse van de veiligheidssituatie stelt de Raad vast dat er in Kabul "asymmetrische aanvallen" voorkomen doch geen "open combat" wordt gevoerd en dat er een 'solide verbetering' is sinds 2009, al lijdt de stad wel onder aanslagen met "Improvised Explosive Devices" (IED's) meer bepaald bembommen en zelfmoordaanslagen tegen bepaalde risicogroepen (waaronder politie, leger, hoge regeringsfunctionarissen, en buitenlanders). Er wordt actueel geen melding gemaakt van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten tussen opstandelingen enerzijds en de overheids- en/of buitenlandse troepen anderzijds, systematische intimidatie door opstandelingen, gedwongen inlijving bij terroristische organisaties, en gevechten tussen rivaliserende facties. Het geweld in Kabul is niet aanhoudend en de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt.

De Raad stelt vast dat verzoeker de beoordeling van de veiligheidssituatie door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in Kabul niet concreet betwist en hij evenmin elementen of informatie aanhaalt waaruit kan blijken dat de informatie gevoegd aan het administratief dossier niet correct zou zijn of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Dienvolgens wordt diens analyse door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

Verzoeker, die voldoende initiatiefrijk is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, brengt voor het overige geen overtuigende argumenten aan waarom het voor hem onmogelijk is om zich te vestigen in het land waarvan hij de nationaliteit bezit, in een regio waar geen risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, zoals bijvoorbeeld in de hoofdstad Kabul. Verzoeker toont immers niet aan dat hij als volwassen, gezonde, alleenstaande jongeman, die naast Dari ook Pashtou spreekt en die een jarenlange opleiding tot mecanicien heeft gevolgd in Jalalabad, niet in staat zou zijn om een job uit te oefenen en een woning te vinden in Kabul. Rekening houdend met verzoekers persoonlijke omstandigheden, kan van hem dan ook redelijkerwijs verwacht worden dat hij zich in de hoofdstad Kabul vestigt. Dit klemmt des te meer daar zijn voorgehouden problemen met de Taliban, zijn werkgever, de Afghaanse overheid en de Amerikanen ongeloofwaardig werden bevonden. De loutere ontkenning door verzoeker van dit intern vestigingsalternatief is niet dienend.

De Raad wijst er in dit verband nog op dat ook het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) zich niet verzet tegen een intern vestigingsalternatief in Afghanistan. Het Hof oordeelde in de zaak *Husseini tegen Zweden* (Application no. 10611/09) van 13 oktober 2011 dat een intern vlucht- of vestigingsalternatief veilig te bereiken moet zijn, toegankelijk moet zijn en de persoon er zich moet kunnen vestigen (zie ook: EHRM *Salah Sheekh tegen Nederland*, 11 januari 2007, § 141; EHRM, *Husseini tegen Zweden*, 13 oktober 2011, § 97). In de zaak *Husseini tegen Zweden* oordeelde het Hof dat een vestigingsalternatief beschikbaar is, niettegenstaande de verzoekende partij aanvoerde dat hij in Afghanistan niet beschikte over familie of een netwerk om hem te beschermen. Het Hof baseert zich hierbij op onder andere de UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection needs of Asylum-Seekers from Afghanistan van 17 december 2010, waaruit blijkt dat een intern vlucht-

of vestigingsalternatief over het algemeen wordt aanvaard indien bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen alsook gezinnen in bepaalde omstandigheden in stedelijke of semi-stedelijke gebieden kunnen leven zonder ondersteuning van familie of hun gemeenschap.

In zoverre verzoeker er nog op wijst dat aan S., die in een vergelijkbare situatie verkeert en die een vergelijkbaar vluchtrelaas heeft uiteengezet, wel de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend, benadrukt de Raad dat dit geenszins inhoudt dat het relaas van S. geloofwaardig werd geacht. Elke asielaanvraag of vraag tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus dient op individuele basis te worden onderzocht. Aan S. werd de subsidiaire beschermingsstatus toegekend gelet op de precare veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst en gelet op het feit dat hij als minderjarige niet kan geacht worden te beschikken over een intern vestigingsalternatief zonder bescherming van zijn familie in de beoogde regio van herkomst, redenering welke voor verzoeker niet opgaat zoals blijkt uit het voorgaande.

2.9. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg hij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.10. Waar verzoeker in fine vraagt om, minstens de bestreden beslissing te vernietigen en dienvolgens het dossier terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftieng juli tweeduizend dertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M.-C. GOETHALS